

Událost - jednota v mnohosti

Na špatně položenou otázku nelze očekávat správnou odpověď; musíme si ovšem uvědomit, že každou otázkou zároveň něco tvrdíme. Nesprávné, chybné položení otázky se nemusí nutně týkat jen otázky samé, ale zejména bývá způsobeno i vůbec nevyslovenými předpoklady, které jsou mylné. Tak se může stát, že sama forma otázky může být zachována, ale po revizi oněch nevyslovených předpokladů může dostat i správný smysl. Tak např. kdysi za samozřejmý považovaný předpoklad, že nějaký pohyb můžeme rozložit až na tak malé díly, že se stanou bezčasovým bodem, nejen zpochybňoval pohyb sám (viz Zenonovy paradoxy, zejména „letící šíp“, který v každém bodovém okamžiku nutně „stojí“), ale dokonce tam, kde došlo k jistým korekturám a revizím, vedl k hledání toho spojujícího a sjednocujícího v tom, co v pohybu není, co se neúčastní změny. Ve skutečnosti se žádná událost nemění tak, že její jednotlivé okamžité „jsoucnosti“ následují prostě za sebou v sérii. Událost prochází změnou, tj. událostným děním celá, nikoli postupně ve svých aktuálních momentech. Je tomu tak proto, že každý momentálně aktuální „stav“ je vždy kusem dění, ale zejména proto, že je neoddělitelně spjat se všemi ostatními takovými momenty nepředmětným, vnitřním způsobem. Jinak řečeno: spjatost jednotlivých „momentů“ či „fází“ události není založena ani garantována něčím, co zůstává mimo rámec onoho událostného dění, které se tedy onoho dění neúčastní, nýbrž je založena na tom, že je součástí onoho výkonu vlastního bytí, jímž je událost sama resp. jímž se událost stává tím, čím „jest“ ve své celku.

(Písek, 061103-1.)